

Arrest

nr. 71 207 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slovaakse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen en kleinkinderen X, X, X, X, X, X en X, op 23 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers zijn van Slovaakse nationaliteit, geboren respectievelijk te Kosice op X en te Gelnica op X.

1.2. Op 8 september 1999 hebben verzoekers een asielaanvraag ingediend, verklarende het Rijk te zijn binnengekomen op 29 augustus 1999.

1.3. Verzoekers werden op 30 september 1999 gehoord nopens hun asielmotieven. Op 30 september 1999 heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De Commissaris-Generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen heeft op 23 november 1999 t.a.v. beide verzoekers een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

1.4. Tegen deze beslissingen hebben verzoekers een schorsingsberoep ingediend bij de Raad van State. Bij arresten nr. 88.634 van 4 juli 2000 en nr. 88.846 van 5 juli 2000 werden de respectievelijke schorsingsberoepen verworpen. Bij arresten nr. 90.247 en 90.256 van 16 oktober 2000 werd vervolgens de afstand van het geding vastgesteld.

1.5. Op 14 december 2006 heeft verzoekster een aankomstverklaring afgelegd bij de gemeente Waarschoot.

1.6. Op 7 maart 2007 heeft verzoekster zich aangeboden bij de stad Gent teneinde zich te laten inschrijven als zelfstandige.

1.7. Op 5 november 2008 en 2 juli 2009 werd een melding van aanwezigheid opgesteld voor verzoekster.

1.8. Op 25 augustus 2009 heeft verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend als werknemer. Verzoeker heeft op 25 augustus 2009 een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend als echtgenoot.

1.9. Op 25 augustus 2009 hebben de minderjarige kinderen van verzoekers een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend als bloedverwant in neerdalende lijn.

1.10. Verzoekers werden op 11 september 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.11. Uit nazicht van de DIMONA-databank op 23 augustus 2011 blijkt dat verzoekster tewerkgesteld was van 13 juli 2009 tot 21 september 2009 en dat verzoeker nooit tewerkgesteld was.

1.12. Op 23 augustus 2011 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Dit zijn de bestreden beslissingen die op 2 september 2011 ter kennis werden gebracht. De motieven luiden als volgt:

“BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (K.M.) geboren te Gelnica, op (in) 23.09.1966 van Slovaakse Republiek nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 25/8/09, en verkreeg de E-kaart op 11/09/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 21/9/09 niet meer is tewerkgesteld. Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij/zij reeds aan de slag zou zijn geweest

Uit nazicht van de gegevensbank van de-RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 21/9/09 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij/zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15.12-1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

“BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (K.A.) geboren te Kosice, op (in) 21.12.1964 van Slovaakse Republiek nationaliteit

*+5 minderjarige kinderen en 2 minderjarige kleinkinderen
(...)*

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkenen dienden een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als descendent op 25/08/09 , en verkreeg de E-kaart. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkenen zich vervoegden,- namelijk (M.K.) (RR660923S3431), wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkenen. (K.A.) ("21.12.1964) kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat hij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat zijn minderjarige dochter (X.K.) (RR94080743428) een volledig leefloon geniet als samenwonend persoon met gezinslast. Ook dit wijst erop dat (K.A.) ("21.12.1964) geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Een eventueel inkomen zou immers in mindering gebracht worden met de OCMW-leefloonuitkering, quad non. Bijgevolg wordt zijn verblijfsrecht beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1, T van de wet van 15.12.1980.

In belang van de minderjarig kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de ouders, dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. In eigen belang dienen zij hun ouders te vervoegen. Het betreft (K.A.) (RR 96091048335). (K.E.) (RR 910817370201 (K.M.) (RR 06020429149). (K.R.) fRR04010845903). en (K.X.) (RR94080743428),

Laatstgenoemd minderjarig kind, namelijk (K.X.) (RR94080743428), ontvangt ocmw-leefloon (minstens sinds 1/6/2010) als samenwonend persoon met gezinslast. Zij is inderdaad moeder van (K.R.) (RR09102017496) en (K.L.) (RR-11071538655). Het verblijfsrecht van deze minderjarige (klein)kinderen worden eveneens beëindigd overeenkomstig artikel 42ter van de wet van 15.12.1980. In belang van de kinderen dienen zij hun moeder (K.X.) (RR94080743428) en grootvader Krok, Arpad ("21.12.1964) te vervoegen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 40 §4, 1° van de vreemdelingenwet juncto artikel 42 bis §1 van de vreemdelingenwet juncto de schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

2.1.2. Verzoekers lichten hun middel als volgt toe: *“De eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 25 augustus 2009, en verkreeg de E-kaart op 11 september 2009. Overeenkomstig artikel 42 bis par. 1 Vw kan de minister of zijn machtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 21 september 2009 niet meer is tewerkgesteld Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40 par. 4, 1° Vw. Immers, indien*

betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij/zij reeds aan de slag zou zijn geweest. Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 21 september 2009 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig artikel 42 bis par. 2, 30 kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 par. 2,3° Vw. Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis par. 1 Vw.”

Verzoeker wenst te verwijzen naar de bijhorende wettelijke bepalingen die de beslissing motiveren. Artikel 40, par. 4 stelt:

§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarde vervult en hij.’

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk; en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven in een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien In beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf en laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Artikel 42 bis par. 1 stelt:

§1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, 4, eerste lid. 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Verzoeker stelt vast dat er conform artikel 42 bis par. 1 Vw er slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van verzoeker enkel en alleen indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De dienst vreemdelingenzaken kan nergens aantonen dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het is duidelijk dat artikel 42 bis par. 1 een komma staat. Een komma heeft dezelfde betekenis als het woord 'EN'.

Derhalve dienen cumulatief voorwaarden te zijn voldaan alvorens er een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht. Deze cumulatieve voorwaarden zijn:

- Niet meer voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40 par. 4 1°
- Een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel.

Nergens in de eerste bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel. Uit de motivatie van de beslissing kan dit niet worden opgemaakt. Niettemin is de beslissing hierop gebaseerd gezien de beslissing in fine stelt wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis par. 1 Vw. De beslissing is dus in rechte uitdrukkelijk gebaseerd op artikel 42 bis par 1 die zoals hierboven gesteld pas kan toepassing vinden indien er aan 2 voorwaarden is voldaan.

Het is duidelijk dat artikel artikels 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering dd. 29 juli 1991 die stellen dat iedere bestuurshandeling, in casu de bestreden beslissing, zowel in rechte als in feite dient gemotiveerd te worden en dat deze motieven afdoende dienen te zijn, impliceert tevens dat het gewicht van de motieven evenredig dient te zijn met de genomen beslissing. Tevens dient de motivatie correct te geboren. Het is duidelijk dat, zoals hierboven gesteld dit niet het geval is. 1-let motief van verwerende partij bestaat erin te stellen dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 10 en dat enkel om deze redenen toepassing gemaakt kan worden van artikel 42 bis par. 1 Vw. Dit is niet correct.

Derhalve is de beslissing kennelijk onredelijk gezien er een verkeerde toepassing wordt gemaakt van artikel 42 his par. 1 Vw. Nergens blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat verzoeker een belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De bestreden beslissing is aldus:

- In strijd met artikel 42 bis par. 1: Aan de twee cumulatieve voorwaarden is niet voldaan.
- Artikel 2 en 3 van de wet van 29juli1991 zijn geschonden gezien het hoofdmotief om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen erin zou bestaan dat zij een onredelijke belasting vormt terwijl dit, zoals hoger werd aangetoond, niet zo is en dit in de motieven van de beslissing niet tot uiting komt. Het middel is derhalve gegrond (...)

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.4. Verzoekers betogen dat hun verblijfsrecht slechts had kunnen worden beëindigd indien aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name het niet voldoen van de voorwaarden van artikel 40, §4 en 40bis §4, tweede lid van de vreemdelingenwet en het vormen van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, terwijl in casu niet gemotiveerd zou zijn omtrent deze beide beweerde cumulatieve voorwaarden.

2.1.5. Verzoekers hun beschouwingen missen evenwel juridische grondslag. In tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden, bevat artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden. Verzoekers hebben kennelijk over het woord "of" gelezen.

Artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

*"§1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.
(...)*

§3. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”.

2.1.6. Uit eenvoudige lezing van bovenvermeld artikel blijkt aldus dat het niet meer voldoet aan de voorwaarden uit artikel 40§4 en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden reeds volstaat om het verblijfsrecht van verzoekers rechtsgeldig te beëindigen en niet moet worden gemotiveerd dat verzoekers een ‘onredelijke’ belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel, onderdeel van voormeld artikel is zodoende niet van toepassing op verzoekers.

Volledigheidshalve, artikel 40 §4, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld,

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling (...) De in liet eerste lid 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan liet inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn”.

Artikel 42bis §2, 2° en 3° van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; (...).”

2.1.7. Verzoekster, die burger is van de Unie, meent haar verblijfsrecht te kunnen stoelen op artikel 40 §4, 1° van de vreemdelingenwet. Doch uit de stukken van het administratief dossier, dewelke door verzoekers overigens niet betwist worden, blijkt duidelijk dat verzoekster slechts tewerkgesteld was van 13 juli 2009 tot 21 september 2009 bij de BVBA QUALITY 4U. Tevens blijkt uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ dat verzoekster gemeld was tot 21 september 2009, hetgeen betekent dat zij tot die datum officieel tewerkgesteld was. Deze gegevens worden aldus door geen van de partijen betwist. Daarenboven blijkt uit nazicht van de DIMONA-databank op 23 augustus 2011 dat verzoekster tewerkgesteld was van 13 juli 2009 tot 21 september 2009 en dat verzoeker nooit tewerkgesteld was.

2.1.8. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon verzoekster nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kon verzoekster, op 23 augustus 2011, terecht niet meer worden

beschouwd als werknemer in de zin van artikel 42 bis § 2, 3° van de vreemdelingenwet. Aangezien zij niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet.

2.1.9. Wanneer verzoekster zich wil beroepen op het feit dat zij werknemer is in de zin van artikel 42 bis § 2, 3° van de vreemdelingenwet zou zijn en zodoende nog zes maanden van het statuut van werknemer zou kunnen genieten, is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur, wanneer zij vaststelt dat verzoekster bijna twee jaar werkloos is, overgaat tot het nemen van de bestreden beslissing.

2.1.10. Bovendien heeft het bestuur geoordeeld dat verzoekster evenmin een verblijfsrecht kan genieten als werkzoekende, gezien zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 §4, 1° van de vreemdelingenwet. Indien verzoekster immers *“een reële kans zou maken op tewerkstelling”*, dan mag worden verwacht dat zij, na bijna twee jaar later, toch reeds aan de slag zou zijn geweest. Evenmin brengt verzoekster enige bewijzen bij dat zij actief naar werk op zoek is of op zoek geweest in de periode van 21 september 2009 tot 23 augustus 2011, de dag van de bestreden beslissing(en). Het bewijsstuk dat hoofdverzoekster M.K. op 6 september 2009 een kamer diende te kiezen in het Jan Palfijn ziekenhuis te Gent toont niet aan voor welke medische behandeling zij daar diende te zijn en leert al evenmin iets over de ernst van haar medische toestand of de duur van haar verblijf aldaar. Hoofdverzoekster toont geenszins aan hoe een medische opname twee jaar geleden haar zou verhinderd hebben, om niet alleen, werk te vinden op de arbeidsmarkt maar ook om te pogen werk te zoeken op die arbeidsmarkt. Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

2.1.11. Het bestuur heeft geheel terecht, binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekers hun verblijfsrecht dient te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten. Het bestuur handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

Het eerste middel van verzoekers is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat enkel gericht is tegen de bestreden beslissing gericht aan hoofdverzoeker A.K. tezamen met de kinderen, werpen verzoekers de schending op van artikel 42 bis § 1 van de vreemdelingenwet in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.2. Verzoekers lichten dit middel als volgt toe: *“Wat betreft de tweede bestreden beslissing van (A.K.) tezamen met de kinderen. Gezien de eerste beslissing onwettig is dient ook de accessoires van deze beslissing te worden vernietigd. De beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker is de hoofdbeslissing. De beslissing in hoofde van tweede verzoeker is een bijzaak die de hoofdzaak volgt. Immers zo wordt de beslissing gemotiveerd. De beslissing stelt: Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkenen zich vervoegden, namelijk (M.K.) wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkenen. Het is duidelijk dat de beslissing ten opzicht van tweede verzoeker, die zijn verblijfsrecht heeft bekomen op grond van artikel 40 bis Vw een bijzaak is die de hoofdzaak dient te volgen. Gezien de beslissing van (M.K.), eerste verzoeker, nietig is wegens strijdigheid van artikel 42 bis par. 1 Vw met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering en de beslissing derhalve onredelijk is dient ook de bijzaak zijnde de beslissing van (A.K.) te worden vernietigd. Het middel is derhalve gegrond.”*

2.1.3. Nu supra vastgesteld werd dat de bestreden beslissing betekend aan verzoekster M.K. rechtsgeldig genomen werd, dient geoordeeld te worden dat de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker A.K en de kinderen behouden blijft, te meer nu verzoekers hun betoog tegen deze bestreden beslissing er in bestaat dat deze als bijzaak gekoppeld is aan de hoofdzaak, met name de bestreden beslissing inzake hoofdverzoekster M. K.

2.1.4. Artikel 42ter §1,1° van de vreemdelingenwet luidt immers duidelijk als volgt:

“§1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf

in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben (...)

§3. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.1.5. Het bestuur past geheel terecht artikel 42ter §1,1° van de vreemdelingenwet toe op verzoeker A. K. en de kinderen, ook op hun de dochter K. X., die zelf reeds twee kindjes heeft. Het verblijfsrecht van verzoekers 5 kinderen en hun twee kleinkinderen hing vast aan het verblijfsrecht van hoofdverzoekster als indertijd werkende burger van de Unie. Nu dit verblijfsrecht om wettige reden vervalt, vervallen de daaruit afgeleide verblijfsrechten voor hoofdverzoeker A.K., de kinderen en de kleinkinderen ook en dit in gevolge de wetsconforme toepassing van artikel 42ter §1,1° juncto artikel 42ter §3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC